Lieta Nr.A42647807
AA43-1000-10/18

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 9.septembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja A.Šteinberga,
tiesneši K.Berķis un M.Birzgalis,

piedaloties pie administratīvās atbildības sauktajai personai *J.B.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes pārstāvei *I.L.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *J.B.* (personas kods */personas kods/*) pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2007.gada 3.oktobra lēmuma Nr.2180 atcelšanu, sakarā ar *J.B.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 1.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2007.gada 3.oktobra lēmumu Nr.2180 atstāts negrozīts Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieka 2007.gada 30.augusta lēmums Nr.050/PA249284, ar kuru *J.B.* par Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 116.punkta pārkāpumu saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta četrpadsmito daļu piemērots naudas sods Ls 100 apmērā.

[2] *J.B.* iesniedzis pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (šobrīd – Valsts Policijas Rīgas reģiona pārvalde, turpmāk – Pārvalde vai atbildētājs) 2007.gada 3.oktobra lēmuma Nr.2180 (turpmāk – Lēmums) atcelšanu. Pieteikums pamatots ar turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[2.1] Pieteicējs vadījis automašīnu pa kreiso malējo joslu ar atļauto maksimālo braukšanas ātrumu, to regulāri pārbaudot, ieskatoties spidometrā. Laikā, kad pieteicējs vadījis automašīnu, satiksme ir bijusi diezgan intensīva arī pārējās joslās.

[2.2] Pieteicējs nav ticis apturēts uzreiz pēc pārkāpuma fiksēšanas, bet gan krietni tālāk, vietā, kur maksimālais atļautais braukšanas ātrums ir 100 km/h.

[2.3] Pieteicējs uzskata, ka fiksētais braukšanas ātrums nav bijis viņa vadītajai automašīnai, jo esot bijusi cita automašīna, kas apsteigusi pieteicēju un ātri pazudusi no redzesloka.

[3] Atbildētājs pirmās instances tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos

pieteikumu neatzīst un norāda, ka Lēmums tika pieņemts, vadoties pēc faktiem, kas LAPK 243.panta izpratnē uzskatāmi par pierādījumiem un saskaņā ar LAPK 244.panta nosacījumiem novērtējami pēc amatpersonas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas: administratīvā pārkāpuma protokols Nr.050/PA 249284; Pārvaldes Patruļpolicijas vienības 2.bataljona inspektoru *J.A.* un *U.G.* ziņojums; *J.B.* iesniegums; Latvijas Nacionālās metroloģijas centra Elektrisko mērījumu laboratorijas izdotais un apstiprinātais verificēšanas sertifikāts Nr. E0814V07.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 24.septembra spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem motīviem.

[4.1] Tiesa lietā konstatēja šādus faktiskos apstākļus.

[4.1.1] 2007.gada 30.augustā plkst.09.52 Pārvaldes jaunākais inspektors *J.A.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA249284 par to, ka *J.B.* 2007.gada 30.augustā plkst.09.40 Rīgā vadīja transportlīdzekli BMW 318, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa K.Ulmaņa gatvi no Jūrkalnes ielas puses Priedaines ielas virzienā ar ātrumu 118 km/h pie atļautā ātruma 70 km/h ceļa zīmes Nr.518 darbības zonā. Ātrums fiksēts ar radaru „Stalker" Nr.29183. Iespējamais minimālais ātrums 111 km/h.

2007.gada 3.septembrī Pārvaldes Ceļu policijas nodaļas priekšnieka vietnieks pieņēma lēmumu Nr.050/PA249284, ar kuru par Ceļu satiksmes noteikumu 116.punkta pārkāpumu piemēroja pieteicējam naudas sodu Ls 100 apmērā.

Ar Lēmumu atstāts negrozīts 2007.gada 3.septembra lēmums Nr.050/PA249284.

[4.1.2] Jaunākā inspektora *J.A.* 2007.gada 24.septembra dienesta ziņojumā norādīts, ka 2007.gada 30.augustā kopā ar jaunāko inspektoru seržantu *U.G.* strādājis postenī Rīgā, K.Ulmaņa gatvē posmā starp Jūrkalnes ielu un Priedaines ielu. Ar dienesta patruļautomašīnu atradās pie pagaidām nodegušā kroga „Salmu krogs" stāvlaukumā un no vietas, kur labi pārskatāma K.Ulmaņa gatve, veica ātruma kontroli ar radaru „Stalker" Nr.29183. Plkst.9.40 pamanījuši automašīnu, kura pa K.Ulmaņa gatvi no Jūrkalnes puses Priedaines ielas virzienā brauca ar acīmredzamu ātruma pārsniegumu. Vairākas reizes izdarot ātruma mērījumu, radars uzrādīja viņa braukšanas ātrumu 118 km/h. Ņemot vērā to, ka fiziski iziet uz K.Ulmaņa gatves brauktuves šajos apstākļos, lai apturētu ātrumpārkāpēju, nav iespējams, ar patruļautomašīnu izbrauca uz K.Ulmaņa gatves, lai apturētu minēto automašīnu ar megafona palīdzību. Ieslēdza speciālos gaismas un skaņu signālus un sekoja BMW, kuru izdevās panākt un apturēt apmēram 1,5 km aiz pārkāpuma izdarīšanas vietas jau atļautā ātruma 90 km/h darbības zonā Rīgas pilsētas robežās. Pēc apturēšanas automašīnas vadītājam *J.B.* tika uzrādīts arī radara rādījums, kuram viņš piekrita, un bija ļoti izbrīnīts par to, ka viņam radars vispār tika uzrādīts, jo parasti policisti viņam to nerādot (*lietas 19.lapa*).

[4.1.3] Jaunākā inspektora *U.G.* 2007.gada 24.septembra dienesta ziņojumā norādīti tādi paši pārkāpuma izdarīšanas un fiksēšanas apstākļi (*lietas 20.lapa*).

[4.1.4] Saskaņā ar Latvijas Nacionālā metroloģijas centra izsniegto verificēšanas sertifikātu Nr.E0814V07 radars autotransporta līdzekļu ātruma

kontrolei „Stalker” Nr.29183 atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērīšanas līdzekļu verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm” 6.punktā minētajām prasībām. Verificēšanas datums – 2007.gada 22.augusts, sertifikāts derīgs līdz 2008.gada 21.augustam (*lietas 21. lapa*).

[4.2] Ceļu satiksmes noteikumu 4.punktā noteikts, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Ceļu satiksmes noteikumu 34.pants noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam, braucot pa ceļiem, kā arī pa citām vietām, kurās iespējama transportlīdzekļu braukšana, jāievēro šo noteikumu un citu ceļu satiksmi reglamentējošu normatīvo aktu prasības.

Savukārt saskaņā ar Ceļu satiksmes noteikumu 116.punktu ceļa posmos, kur uzstādītas attiecīgas ceļa zīmes, transportlīdzekļi drīkst braukt ar ātrumu, kas nepārsniedz ceļa zīmē norādīto.

Atbilstoši LAPK 149.^{8}panta trīspadsmitajai daļai (šeit un turpmāk tiesību normas redakcijā pārkāpuma izdarīšanas brīdī) par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 41 kilometra stundā līdz 50 kilometriem stundā ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam sešdesmit latu apmērā.

Savukārt saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta četrpadsmito daļu par šā panta trīspadsmitajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums” vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona”, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no astoņdesmit līdz simt latiem.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{8} panta četrpadsmitās daļas, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 41 km/h līdz 50 km/h un ka pārkāpums ir izdarīts apdzīvotā vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums” vai ar 528.ceļa zīmi „Dzīvojamā zona”.

[4.3] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2007.gada 30.augustā plkst.09.40 Rīgā vadīja automašīnu pa K.Ulmaņa gatvi no Jūrkalnes ielas puses Priedaines ielas virzienā. Tāpat nav strīda, ka pieteicējs šajā ceļa posmā izbraucis caur apdzīvotu vietu, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums” un kur atļautais braukšanas ātrums ir 70 km/h.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs vadīja automašīnu ar ātrumu 118 km/h (iespējamais minimālais ātrums 111 km/h), kā arī par to, vai ar šādu ātrumu viņš bija braucis vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums”. Tādējādi tiesai jānoskaidro, vai lietā ir pierādījumi tam, ka 2007.gada 30.augustā plkst.09.40 pieteicējs pārsniedza atļauto braukšanas ātrumu no 41 km/h līdz 50 km/h.

[4.4] Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu pirmajā daļā minētos faktus citastarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Konkrētajā lietā par pierādījumiem var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols (*lietas 15.-16.lapa*), policijas darbinieku sastādītie ziņojumi (*lietas 19., 20.lapa*), braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumi, pieteicēja apstrīdēšanas iesniegums (*lietas 33. lapa*).

[4.5] Tiesa konstatē, ka pieteicēja vadītās automašīnas braukšanas ātrums tika fiksēts ar darbam derīgu mērierīci - radaru „Stalker" Nr.29183, kas paredzēts autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei un kuram Latvijas Nacionālais metroloģijas centrs ir izsniedzis verifikācijas sertifikātu Nr.E0814V07, kas derīgs līdz 2008.gada 21.augustam (*lietas 21.lapa*). Lēmumā ir norādīta arī radara iespējamā kļūda, kas tika ņemta vērā pie ātruma fiksēšanas, līdz ar to tiesai nav pamata apšaubīt radarā fiksēto mērījumu precizitāti (*lietas 4.lapa*).

[4.6] Lai gan pieteicējs uzskata, ka policijas inspektors ir fiksējis citas automašīnas ātrumu, tiesa šo apgalvojumu vērtē kritiski.

Proti, inspektori *J.A.* un *U.G.* dienesta ziņojumos norāda, ka no vietas, kurā abi atradušies, brauktuve bija labi pārskatāma. Pieteicēja vadītā automašīna braukusi ar acīmredzamu ātruma pārsniegumu. Vairākas reizes izdarot ātruma mērījumu, radars uzrādīja viņa braukšanas ātrumu 118 km/h.

Pirmkārt, tiesa nesaskata saprātīgu pamatojumu tam, kāpēc policijas inspektoriem būtu nepatiesi jāatspoguļo faktiskā situācija. Otrkārt, arī pieteicējs nebija minējis nevienu apstākli, kāpēc lai policijas inspektori apturētu tieši pieteicēja vadīto transportlīdzekli, ja viņš nepārkāpa pieļaujamo braukšanas ātrumu, un tādējādi sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem. Arī Lēmumā norādīts, ka iestādei nav pamata apšaubīt policijas darbinieku sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav konstatēti fakti, kas apliecinātu, ka policijas darbinieki tieši vai netieši būtu ieinteresēti sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu.

[4.7] Tiesa uzskata par apšaubāmu pieteicēja apgalvojumu, ka viņš braucis ar atļauto braukšanas ātrumu un ka policijas inspektori nav apturējuši automašīnu, kas braukusi ar lielāku ātrumu nekā pieteicējs.

Kā jau tiesa norādīja, pirmkārt, nav saskatāms saprātīgs pamatojums tam, kāpēc lai policijas darbinieki apzināti fiksētu citu automašīnu ātrumu un to uzrādītu kā pieteicēja vadītās automašīnas ātrumu. Otrkārt, nav pakļauts nekādiem loģikas likumiem iespējamais fakts, ka policijas inspektori būtu apturējuši to automašīnu, kuras braukšanas ātrums ir mazāks nekā pārējām. Tā kā ceļa posms, caur kuru pieteicējs izbraucis, apzīmēts ar 518.ceļa zīmi „Apdzīvotas vietas sākums", kur atļautais braukšanas ātrums ir 70 km/h, bet viņa fiksētais braukšanas ātrums bijis 111 km/h, secināms, ka ātruma starpība starp atļauto un fiksēto ātrumu bija 41 km/h. Kā zināms no dzīvē gūtajiem novērojumiem, to, ka kāda automašīna brauc daudz ātrāk par pārējām, ir iespējams konstatēt arī vizuāli. Līdz ar to arī ceļu policistiem gaišā diennakts laikā ir acīmredzams, kurš no transportlīdzekļiem pārvietojas ievērojami ātrāk nekā pārējie, savukārt atļautā ātruma robežās braucošie (ja tādi arī būtu) nemaz nepievērstu sev policista uzmanību. Tāpēc tiesa uzskata, ka nav pamata apšaubīt, ka

policijas inspektori, ievērojot pieteicēja automašīnu, kura brauca pietiekami lielā ātrumā, ar radaru fiksēja tieši konkrētās automašīnas ātrumu.

Minētos apstākļus apstiprina protokols par administratīvo pārkāpumu. LAPK 248.panta ceturtajā daļā noteikts, ka personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir tiesības iesniegt protokolam pievienojamus paskaidrojumus un piezīmes par protokola saturu, kā arī minēt motīvus, kuru dēļ tā atsakās to parakstīt. Kā redzams no protokola, pieteicējs nav pievienojis ne paskaidrojumus, ne piezīmes pie protokola. Līdz ar to tiesa secina, ka pieteicējs protokola sastādīšanas brīdī neiebilda pret policijas inspektoru fiksēto pārkāpumu vai radara mērījuma neatbilstību faktiskajiem apstākļiem.

Līdz ar to tiesa noraida pieteicēja izteikto apgalvojumu, ka viņam ir pamatotas šaubas, ka radara „Stalker" fiksētais braukšanas ātrums attiecas tieši uz viņa vadīto automašīnu.

[4.8] Attiecībā uz to, ka pieteicējs netika apturēts uzreiz pēc pārkāpuma izdarīšanas, bet gan vēlāk, tiesa konstatē sekojošo. Pieteicējs pieteikumā tiesai norāda, ka braucis pa kreiso malējo joslu, savukārt no policijas inspektoru dienesta ziņojumiem izriet, ka tie atradušies postenī automašīnā brauktuves labajā malā un fiziski iziet uz K.Ulmaņa gatves brauktuves šajos apstākļos nav iespējams. Tāpat no dienesta ziņojumiem izriet, ka inspektori ar patruļautomašīnu izbrauca uz K.Ulmaņa gatves, lai apturētu pieteicēja vadīto automašīnu ar megafona palīdzību un apturēja apmēram 1,5 km aiz pārkāpuma izdarīšanas vietas jau atļautā ātruma 90 km/h darbības zonā Rīgas pilsētas robežās.

Tiesas ieskatā no dzīvē gūtajiem novērojumiem nekādām šaubām nebija pakļauts fakts, ka policijas inspektoriem fiziski nebija iespējams šķērsot trīs joslas, pa kurām norit intensīva automašīnu kustība, jo šāda rīcība no policijas darbinieku puses būtu bīstama gan viņu, gan apkārtējo drošībai. Tāpat no dzīvē gūtajiem novērojumiem izriet, ka ātrums 111 km/h ir pietiekoši liels, lai īsā laika posmā automašīna paspētu attālināties no stāvoša objekta. Tā kā policijas darbinieki ātruma fiksēšanas brīdī atradās stāvošā dienesta automašīnā, bet pieteicējs viņiem pabrauca garām ar ātrumu 111 km/h, tiesai nav pamata apšaubīt faktu, kāpēc policijas darbiniekiem pieteicēja vadīto automašīnu izdevās apturēt tikai 1,5 km aiz pārkāpuma izdarīšanas vietas, nevis ātrāk.

[4.9] Izvērtējot minētos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa secina, ka ir pierādīts, ka *J.B.* ir pārkāpis Ceļu satiksmes noteikumu 116.punkta prasības.

[4.10] Atbildība par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 41 kilometra stundā līdz 50 kilometriem stundā (..), ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 518.ceļa zīmi (..), ir paredzēta LAPK 149.^{8}panta četrpadsmitajā daļā. Minētajā tiesību normā noteikts, ka par šo pārkāpumu transportlīdzekļa vadītājam ir piemērojams naudas sods no astoņdesmit līdz simt latiem.

Tātad iestādei bija obligāti jāizdod administratīvais akts, izvēles tiesības bija vienīgi attiecībā uz tā saturu (naudas soda uzlikšana no 80 latiem līdz 100 latiem). Tātad, ja pārkāpums ir izdarīts, tad 80 latu naudas sods ir obligāts, savukārt, lai uzliktu naudas sodu lielāku par 80 latiem (bet ne lielāku par 100 latiem), ir vajadzīgs īpašs pamatojums, lietderības apsvērumi, jāievēro samērīguma princips.

Pieteicējam ir piemērots maksimālais attiecīgā panta sankcijā paredzētais sods, proti, naudas sods simt latu apmērā.

Samērīguma princips nosaka, ka labumam, ko sabiedrība iegūst ar

ierobežojumiem, kas uzlikti adresātam, ir jābūt lielākam nekā viņa tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumam. Būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu (APL 13.pants). Izvērtējot soda samērīgumu, jāņem vērā, ka jebkādi personas tiesību ierobežojumi pieļaujami tikai nolūkā sasniegt likumdevēja noteikto mērķi.

Lēmumā norādīts, ka atļautā braukšanas ātruma pārsniegšana ir viens no biežākajiem ceļu satiksmes negadījumu, kuru skaits pēdējā laikā ir manāmi pieaudzis, izdarīšanas iemesliem. Tātad tiesa secina, ka atbildētājs ir vērsis uzmanību uz šāda administratīvā pārkāpuma sabiedrisko bīstamību un sekām, proti, biežo negadījumu skaitu.

Pieteicējs gada laikā ir trīs reizes administratīvi sodīts (*lietas 6.lapa*). Pieteicējam gada laikā sastādīti vairāki administratīvo pārkāpumu protokoli, tajā skaitā par braukšanas ātruma pārsniegšanu (*lietas 22.lapa*).

Kā izriet no LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punkta, ja gada laikā atkārtoti izdarīts līdzīgs pārkāpums, par kuru persona jau administratīvi sodīta, šāds fakts pastiprina atbildību par administratīvo pārkāpumu. Tādējādi no Lēmuma secināms, ka pieteicēja gada laikā izdarītie administratīvie pārkāpumi tiek vērtēti kā atbildību pastiprinošs apstāklis.

Tiesa secina, ka sods uzskatāms par samērīgu, pieteicējam maksimālais naudas sods Ls 100 apmērā piemērots pamatoti, ņemot vērā konkrētā pārkāpuma sabiedriskās bīstamības pakāpi un pieteicēja gada laikā izdarītos līdzīgos administratīvos pārkāpumus.

[5] Pieteicējs savā apelācijas sūdzībā par Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 1.oktobra spriedumu norāda turpmāk minētos apsvērumus.

[5.1] Pieteicējs nepārsniedza ātrumu, jo rūpīgi sekoja līdzi spidometra rādījumam automašīnas mērinstrumentu panelī. Pieteicējs norāda, ka šāds ātrums varēja tikt fiksēts jebkurai no mašīnām, kas vienlaicīgi ar pieteicēja vadīto mašīnu pārvietojās pa Kārļa Ulmaņa gatvi gar „Salmu kroga" teritoriju. Tāpat pieteicējs minēja konkrētu automašīnu, kas minētajā posmā pat apsteidza pieteicēja vadīto automašīnu, to bija ievērojis arī policijas inspektors.

[5.2] Neloģisks ir apgalvojums, ka policistiem nebija šķēršļu, lai konstatētu ātruma pārkāpumu, jo lietas materiālos vairākkārtīgi ir minēts, ka policijas darbinieki nav varējuši uzreiz apturēt pieteicēja vadīto automašīnu, jo ir bijusi intensīva satiksme un tas nav bijis iespējams dažādu fizisku šķēršļu dēļ.

Intensīvā satiksme, kāda bija minētās dienas rītā, ir viens no apstākļiem, kas būtiski var ietekmēt radara mērījumus, it sevišķi ņemot vērā apstākli, ka ātrums tika mērīts ar mērierīci „Stalker" Nr.29183, kura nav uzskatāma par modernāko aprīkojumu precīzai automašīnu ātrumu fiksēšanai, bez sasaistes ar video ieraksta ierīci, bez laika fiksēšanas iekārtas, kā arī ar lielu iespējamo mērījumu kļūdu. Tāpat pieteicējs norāda, ka mērījumu brīdī atradās lielā attālumā no policijas darbiniekiem, tāpēc viņi varēja kļūdīties mērījumos.

[5.3] Ņemot vērā, ka mērierīces „Stalker" rādījums nevar būt par vienīgo pierādījumu lietā, bet gan jāvērtē pierādījumu kopums (mērierīces mērījums, policijas darbinieku liecības un ziņojumi, pieteicēja liecības un ziņojumi), tiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 149.pantu un LAPK 243.pantu.

Ņemot vērā, ka mērījumu precizitāte atkarīga no vairākiem cilvēciskiem

faktoriem, kas neizslēdz kļūdas vai neprecizitātes, līdz ar to rada šaubas par pierādījumu objektivitāti un tiesiskumu, pieteicēja saukšana pie administratīvās atbildības ir pretēja APL 7.pantā nostiprinātajam tiesiskuma principam, 9.pantā nostiprinātajam patvaļas aizlieguma principam un 10.pantā nostiprinātajam tiesiskās paļāvības principam.

Atzīstot, ka policijas darbinieku liecības ir neapstrīdamas tikai tāpēc, ka tiem nav personiskas ieinteresētības lietas iznākumā, bet nevērtējot pretrunas policijas darbinieku ziņojumos, tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 6.pantā un LAPK 240.pantā nostiprināto vienlīdzības principu.

[5.4] Tiesa nepamatoti norāda, ka pieteicējs neiebilda pret lietas faktisko apstākļu atspoguļojumu protokolā, jo nav pievienojis paskaidrojumus vai atzīmes. Paskaidrojumus pieteicējas ir sniedzis gan Pārvaldes priekšnieka vietniekam, gan Administratīvajā rajona tiesā, un nedz Administratīvā procesa likums, nedz LAPK nenosaka termiņu paskaidrojumu vai liecību sniegšanai. Līdz ar to paskaidrojumu sniegšanas brīdis nevar būt pamats jebkādu pieņēmumu izdarīšanai.

[5.5] Ātruma mērījumi tika izdarīti posmā, kur bieži mainās braukšanas ātrumu ierobežojošās zīmes, pretēji Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30.decembra instrukcijas Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 82.punkta nosacījumiem.

[6] Atbildētājs paskaidrojumos par pieteicējas apelācijas sūdzību norāda, ka pirmās instances tiesas spriedums ir pamatots un pieteicējas apelācijas sūdzība noraidāma.

[7] Tiesas sēdē pieteicējs apelācijas sūdzību uzturēja. Atbildētāja pārstāve apelācijas sūdzību neatzina.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota.

[9] Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šajā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai (skat. šī sprieduma 4.1.-4.10.punktu).

[10] Nav pamatots apelācijas sūdzības arguments, ka pirmās instances tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 149.pantu un LAPK 243.pantu, jo kā pierādījumu vērtējusi vienīgi mērierīces rādījumus. Kā redzams no lietas materiāliem, pieteicējam ir tikusi dota iespēja sniegt savus paskaidrojumus kā iestādē, tā arī tiesā, un šos paskaidrojumus tiesa ir vērtējusi kopumā ar citiem pierādījumiem – administratīvā pārkāpuma protokolu, policijas darbinieku dienesta ziņojumiem, braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumiem (skat. šī sprieduma 4.4.,

4.9.punktu).

Tāpat nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 6.pantā un LAPK 240.pantā nostiprināto vienlīdzības principu, policijas darbinieku sniegtās ziņas nostādot augstāk par pieteicēja paskaidrojumiem.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 6.pantā nostiprināto vienlīdzības principu, pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem lietas apstākļiem, tiesa pieņem vienādus lēmumus (pastāvot atšķirīgiem faktiskajiem vai tiesiskajiem lietas apstākļiem, - atšķirīgus lēmumus) neatkarīgi no administratīvā procesa dalībnieku dzimuma, vecuma, rases, ādas krāsas, valodas, reliģiskās pārliecības, politiskajiem vai citiem uzskatiem, sociālās izcelšanās, tautības, izglītības, sociālā un mantiskā stāvokļa, nodarbošanās veida un citiem apstākļiem. Arī LAPK 240.pants noteic, ka administratīvo pārkāpumu lietas tiek izskatītas, ievērojot principu, ka visas personas ir vienlīdzīgas likuma un institūcijas, kas izskata lietu, priekšā (..).

No minētā principa izriet, ka vienādu lēmumu pieņemšanas priekšnoteikums ir vienādu faktisko un tiesisko lietas apstākļu pastāvēšana.

Pieteicējs nav norādījis uz citām lietām, kur pie apstākļiem, kas būtu identiski izskatāmās lietas apstākļiem, iestāde vai tiesa būtu taisījusi citādu lēmumu, līdz ar to pieteicēja atsaukšanās uz Administratīvā procesa likuma 6.pantu un LAPK 240.pantu nav pamatota.

Savukārt tas, kuram no pierādījumiem dodama priekšroka salīdzinājumā ar citu pierādījumu, ir pierādījumu novērtēšanas jautājums.

Tiesa pierādījumus vērtē atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmajai daļai (analoga norma ietverta LAPK 244.pantā), proti, pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem. Rezultātā tiesai ir jānonāk pie secinājuma, kuri pierādījumi ir ticami un kuriem ir dodama priekšroka, neatkarīgi no tā, kuras personas apgalvojumu pierādījumi apstiprina *(sk. Senāta 2007.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-52/2007 11.punktu)*.

No minētā izriet, ka privātpersona nevar sagaidīt, ka viņas paskaidrojumiem vai iesniegtajiem pierādījumiem vienmēr tiks piešķirta vienāda vai lielāka ticamība kā citiem pierādījumiem.

Tiesa nav devusi priekšroku policijas darbinieku dienesta ziņojumam tikai tā iemesla dēļ, ka šos ziņojumus ir snieguši policijas darbinieki. Pirmās instances tiesa, kuras spriedumā ietvertajam pierādījumu novērtējumam apgabaltiesa pievienojās, policijas darbinieku dienesta ziņojumus ir izvērtējusi saturiski un motivējusi, kādēļ tam tiek dota priekšroka iepretim pieteicēja paskaidrojumiem.

[11] Apelācijas sūdzība pamatota ar argumentu, ka *J.B.* vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā nav pierādīta, ņemot vērā, ka mērījumu precizitāte atkarīga no vairākiem cilvēciskiem faktoriem, ir iespējamas kļūdas vai neprecizitātes, kas rada šaubas par pierādījumu objektivitāti un tiesiskumu, pieteicēja saukšana pie administratīvās atbildības ir pretēja APL 7.pantā nostiprinātajam tiesiskuma principam, 9.pantā nostiprinātajam patvaļas aizlieguma principam un 10.pantā nostiprinātajam tiesiskās paļāvības principam. *J.B.* pieļauj iespēju, ka policijas darbinieks kļūdaini vizualizējis viņa transportlīdzekli, jo administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā ceļa posmā šoseja bijusi diezgan noslogota un policijas

darbinieki atradās lielā attālumā, kā arī uzsver, ka ar mērierīci „Stalker" fiksētais ātrums neatbilda viņa automašīnas spidometra uzrādītajam ātrumam. *J.B.* uzskata, ka pie šādiem apstākļiem priekšroka dodama viņa paskaidrojumiem iepretim citiem pierādījumiem lietā.

Administratīvā apgabaltiesa secina, ka apelācijas sūdzībā nav norādīti jauni apstākļi, kas nebūtu vērtēti pirmās instances tiesas spriedumā.

Apgabaltiesa konstatē, ka administratīvā pārkāpuma protokolu *J.B.* ir parakstījis bez iebildumiem, arī sākotnējā lēmuma apstrīdēšanas iesniegumā *(lietas 33.lapā)* nenorādīja uz apstākļiem, kas viestu šaubas par policijas darbinieku iespējām objektīvi konstatēt pārkāpumu. Tikai pieteikumā tiesai pieteicējs norāda, ka viņa vadītajai automašīnai braukšanas ātrumu nebija iespējams fiksēt, jo bijusi intensīva satiksme visās braukšanas joslās, bez tam pieteicēja vadīto automašīnu apsteigusi cita automašīna. Minētais, pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēja viedoklim, nenozīmē, ka viņa vēlāk sniegtie paskaidrojumi nebūtu pieļaujami kā pierādījums, tomēr šo apstākli tiesa ņem vērā, vērtējot pierādījumu ticamību.

Kā izriet no ātruma mērīšanas ierīces „Stalker" lietošanas instrukcijas, pie stacionāras lietošanas mērierīces displejā tiek uzrādīts lielākais ātrums no visiem mērķiem, kas vai nu tuvojas vai attālinās no radara, bet pie ātruma noteikšanas kustībā – ātrums spēcīgākajam no pretējā virzienā šurp nākošam mērķim vai ātrums prom braucošam mērķim. Savukārt to, kurš tieši transportlīdzeklis pārvietojas ātrāk par citiem transportlīdzekļiem, vizuāli fiksē policijas darbinieks.

Tiesas ieskatā, ņemot vērā, ka atļautais ātrums konkrētajā ceļa posmā ir 70 km/h, ir iespējams ievērot un noteikt, ka automašīna, kas brauc ar ātrumu 118 km/h (atrēķinot pieļaujamo radara kļūdu – 111 km/h), pārvietojas ātrāk par pārējām automašīnām, savukārt atļautā ātruma robežās braucošie nemaz nepievērstu sev policista uzmanību. Līdz ar to tiesa uzskata, ka nav pamata apšaubīt, ka policijas darbinieks, ievērojot ātri braucošu automašīnu, ar radaru fiksēja tieši konkrētās automašīnas ātrumu. Minētos apstākļus apstiprina protokols par administratīvo pārkāpumu un policijas darbinieka dienesta ziņojums.

Līdz ar to tiesa noraida kā nepamatotu *J.B.* argumentu, ka konkrētajos apstākļos varēja rasties pamatotas šaubas par to, ka veiktais radara mērījums attiecināms uz viņa vadīto automašīnu.

Ātruma mērīšanas ierīces „Stalker" lietošanas instrukcijā norādīts, ka dažādi cilvēku un dabas izraisīti traucējumi var sagrozīt mērījumu rezultātus vai tos pavājināt. Ņemot vērā, ka lietus iesūc sevī un sadala radara signālus, tas arī samazina mērījumu zonas izmērus, un radars var sākt mērīt krītošo pilienu ātrumu. Apgabaltiesa ņem vērā, ka ne paskaidrojumos pie administratīvā pārkāpuma protokola, ne arī pašlaik pie administratīvās atbildības sauktā persona nenorāda uz šādu traucējumu esamību.

Apgabaltiesa ņem vērā arī to, ka lietā nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieku objektivitāti, kā arī apstākļi, kas liecinātu, ka policijas darbinieki ir tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā personīgu motīvu dēļ vai ir kļūdījušies attiecībā uz viņu izklāstītajiem faktiem. Turpretī pie administratīvās atbildības sauktā persona ir ieinteresēta noliegt pārkāpumu, lai izvairītos no soda.

[12] Nav pamatots apelācijas sūdzības arguments, ka ātruma mērījums veikts,

pārkāpjot Iekšlietu ministrijas 2003.gada 30.decembra instrukcijas Nr.22 „Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcija" 82.punktu, kas noteic, ka aizliegts transportlīdzekļu braukšanas ātrumu kontrolēt ceļa posmos, kuros tuvu viena aiz otras uzstādītas maksimālā braukšanas ātruma ierobežojuma ceļa zīmes, pirms vai pēc apdzīvotas vietas sākuma un apdzīvotas vietas beigu ceļa zīmes, pirms vai pēc braukšanas ātruma pagaidu ierobežojuma ceļa zīmēm ceļa remontdarbu veikšanas vietās. Pieteicēja norādītais apstāklis, ka ātruma mērījums veikts ceļa posmā, kur atļautais braukšanas ātrums ir 70 km/h, bet automašīna apturēta ceļa posmā, kur pieļaujamais ātrums ir 100 km/h, pats par sevi neliecina, ka ātruma mērījums veikts ceļa posmā, kurā tuvu viena aiz otras uzstādītas maksimālā braukšanas ātruma ierobežojuma ceļa zīmes, jo, kā konstatējams no lietas materiāliem, policijas darbinieki pieteicēja vadīto automašīnu panāca un apturēja apmēram 1,5 km aiz pārkāpuma konstatēšanas vietas.

[13] Ņemot vērā iepriekš minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka iestāde Lēmumā par pieteicēja saukšanu pie administratīvās atbildības ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos apstākļus un pareizi kvalificējusi *J.B.* pārkāpumu atbilstoši LAPK 149.[8]panta četrpadsmitās daļas sastāvam, kā arī pamatoti piemērojusi administratīvo sodu atbilstoši minētajā tiesību normā noteiktajai sankcijai. Minētais Lēmums ir tiesisks un pamatots, līdz ar to nav pamata tā atcelšanai.

Pirmās instances tiesa ir pilnīgi un vispusīgi vērtējusi lietas apstākļus, un tās spriedums ir pamatots.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.[11]panta otrās daļas 1.punktu un 286.[14]pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2007.gada 3.oktobra lēmumu Nr.2180 par *J.B.* (personas kods */personas kods/*) saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[8]panta četrpadsmitās daļas, bet *J.B.* sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	(paraksts)	A.Šteinberga
Tiesneši	(paraksts)	K.Berķis
	(paraksts)	M.Birzgalis

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese A.Šteinberga
2010.gada 9.septembrī